

Befogadás

Karácsonyi számunkban a befogadás témáját járjuk körül – amiben Jézusnak nem volt része születésekor, sokszor utasították el életében és talál zárt szívekre ma is. De aki befogadja őt, az befogadja a másik embert is, legyen az cigány avagy magyar...

Befogadott

Zsibrita Andrásné öt fiú és öt lány édesanyja. Cigány származású, aki állami gondozásban felnőve a saját bőrén tapasztalta meg, milyen az, ha valaki „számára már nincs hely”.

– *Hogyan nőttél fel, milyen gyermekkorod volt?*

– Engem 1 éves koromban szüleimtől elvettek, mert alultáplált voltam, és ezen oknál fogva úgy gondolta a magyar állam, hogy nem élhetek családban. Csecsemőkörházba kerültem, majd maradtam csecsemőotthonban. Onnan elkerülve 4 évet jártam óvodába, majd Bélmegyer-Fáspusztán jártam ki az általános iskolát és onnan mentem el szakmunkásképzőbe. Gyermekkoromból – amit nagyon szerettem – csak melegség, szeretet, sok játék, mosoly, rengeteg kirándulás jön elém. Valahogy különös kegyelme volt már akkor is Istennek, hogy akik ott nőhattunk fel, sosem éltünk át bántalmazást. A tanulást és a rendszerességet nagyon határozott módon belénk verték. Tanulnunk muszáj volt két óra hosszát délután. Nagy gondot fordítottak arra, hogy jól érezzük magunkat a nevelőotthonban. Sokat kézműveskedtünk és nyaraltunk. Sok mindent megtanultam, amit a szüleimtől nem tanulhattam volna meg. Ezt mind a mai napig így gondolom. Én ezért hálás vagyok.

– *Hogyan élted meg az elfogadást? Volt hátrányos megkülönböztetésed azért, mert állami gondozott voltál?*

– Igen. Ugyan nem csúfoltak, de matekórán például nem kaphattunk ötöst. Ilyen szempontból volt, származásomra nézve azonban nem – legalábbis 17 éves koromig. Amikor megismertem az első férjemet, az anyukája volt az első, aki hozzám vágta a cigány szót, amit addig nem is hallottam. Csak mosolyogtam, mert nem tudtam, mi az. Azt hiszem, akkor szembesültem azzal, hogy ezért szégyellnem kéne magamat. Az állami gondozásban nem volt cigány és nem cigány. Nem is ismertük ezt a szót, nem is használták.

– *A megtérésed hogyan történt?*

– Az első férjemtől elváltam, és két évig nagy mélységeket jártam meg. Kocsmáztam,

nagyon sokat aludtam utcán, mínusz húsz fokban is, és nagyon össze volt törve a szívem. Átmeneti szállón voltam és reménytelenül éltem 20 évesen. Azt tudni kell, hogy az első férjem gyülekezetbe járt és néha együtt is mentünk. Egy este elmentem egy bibliórásra a pünkösdi gyülekezetbe és ott azt hallottam, hogy: „Isten be tudja gyógyítani a mély sebeket!” Ezt akkor elhittem és Isten begyógyította a sebeimet. Ez volt az első megtapasztalásom vele. Tudtam, hogy Isten valóságos, megtapasztaltam a jelenlétét és eldöntöttem, hogy őt választom. De amilyen könnyű volt megfogni Isten kezét és vele járni, olyan könnyű volt elengedni is. Sok évig szerettem gyülekezetbe járni, de ez emberi erőlködés volt. Újból mélyponton volt az életem a második házasságommal. Tanácsot kértem egy lelkipásztortól és azt gondoltam, életem legnagyobb hülyeségét hallgatom, amikor azt mondta, hogy: „Kezd el Isten igéjét olvasni!” Elkezdtem, és az ige kezdett átfórnálni. Ennek már öt éve.

– *Hogyan tapasztaltad a befogadást a megtéréseidkor?*

– Az első érintésemkor rengeteg kérdésem volt és nem is volt nagyon hova mennem velük. Ez persze inkább az én hibám. Ha neked van gondod, neked kell menned. Nem várhatod el, hogy a pásztor gondolatolvasó legyen. Istenhez való visszatérésem után – tanulva az előző hibámból – már mertem kérdezni, ha megrekedtem, és nagyon hálás vagyok Istennek, hogy jó embereket állított mellém. Nem kellett sose szégyenkezniem – sokszor nálam fiatalabbak, de hitben érettebbek segítettek. Ha nem bírtam dolgokkal, átbeszélhettük, de a megoldás nem az, hogy átbeszéljük, hanem hogy belelépsz a változásba.

– *Szülők nélkül hogyan tudtad Istent Mennyei Atyaként látni?*

– Ez is talán nemrég alakult ki bennem. Istent, család hiányában sose tudtam egy édesapához hasonlítani. Inkább a gyerekeim iránt érzett feltétlen szeretet volt az, ami közelebb hozta hozzám azt, hogy Isten mit érez irántam. Hogy a szülő-gyermek viszony milyen, azt a mai napig nem tudom. Volt, hogy

nehéz volt Istent Atyának szólítani, valószínűleg azért, mert rendes apakép nélkül nőttem fel. Meg azért is, mert ő feletted való és az ember nem szereti az alávetettséget. Meg kellett tanulnom: jobb Istennel megoldani a dolgomat, mint a saját magam erejéből próbálkozni.

– *Hogyan lettél a gyülekezetben befogadott és te hogyan fogadod be a testvéreidet?*

– Isten elkezdte kinyitni az ajtókat bennem azzal, hogy tanítani kezdte, milyen a szeretet és milyen másokat szeretni. Apránként haladtam, még egy pusztit is nehezen adtam bárki-nek, még a gyerekeimnek is. Ma már ez nem okoz problémát. Egyszer valaki azt mondta: ne várjam el, hogy énhozzám jöjjenek, hanem én menjek másokhoz. Örültem, hogy új embereket ismerhettem meg, elkezdtem egy olyan házi csoportba járni, ahol fiatalok vettek körül. A gyülekezet, ahova ma járok, befogadó. Kisebrendűségi tudatom volt, de idővel elpárolgott a gyülekezet hatására. Végül is gyermek vagyok az Atyai házban!

– *Zárszóként, ha azt mondom, „befogadott”, mi jut eszedbe?*

– Az, hogy valaki hazamegy és otthon éri magát, szabadságban, mert otthon van!

Fajó Attila

Kedves Olvasó!

A Tükör eddigi számai az interneten a www.cimok.hu weboldalon érhetőek el.

Köszönettel fogadjuk észrevételeiket, javaslatokat az info@cimok.hu címen. Hálásak vagyunk, ha ezzel is segítik a cigánymisszió ügyének előmozdítását.

Félelemtől az otthonra találásig

A Zsámboki Evangélicus Gyülekezetbe kerülésünk előtt rettenetesen féltem a cigányoktól. Messziről elkerültem és lenéztem őket, arra már gondolni sem mertem, hogy megszólítsam bármelyiküket. Azt meg aztán tényleg a „soha” tartományába soroltam, hogy én valaha egy cigány ember küszöbét átlépjem. Nem tudtam még akkor, Isten mennyire meg fogja változtatni a gondolkodásomat, sem azt, hogy pár év múlva egy 90%-ban cigányokból álló közösség oszlopos tagja leszek, s hogy legjobb barátaim a faluban cigányok lesznek.

Amikor Zsámbokra költöztünk, rögtön feltűnt, hogy itt valahogy mások a cigányok, és a magyar lakosság sem tart tőlük akkora távolságot, mint máshol. Ekkoriban, mivel költözésünk miatt kiszakadtunk evangélicus gyülekezetünkben, sokáig kerestünk gyülekezeti otthon magunknak.

Egyik unokatestvéremtől hallottam, hogy úgy tudja, van keresztény cigány közösség Zsámbokon. Sokáig nem mertem kérdezősködni a faluban, mert alig ismertem valakit, a cigányokat pedig féltem megszólítani. De mégsem hagyott nyugodni a dolog. Ma már inkább úgy mondanám, az Úr nem hagyott nyugodni. Kezdett egy olyan gondolat kialakulni bennem, hogy nincs mitől félnem, hisz

ha ők a Krisztuséi, nyilván nem esznek meg reggelire. Interneten keresztül kinyomoztam a gyülekezet címét, és egy vasárnap elmentem a háznál tartott istentiszteletre. Meglehető élmény volt. Azt képzelem az ember, hogy egy cigány ház feltétlenül szakadt, koszos stb. Ehhez képest egy szép kis ház, gyönyörű kerttel, belül tisztaság. Örömmel vegyes érdeklődéssel fogadtak. Az istentisztelet végén körém gyűltek, kérdegettek, ki vagyok stb. Nagyon közvetlenek, kedvesek voltak, s rá kellett jönnöm, hogy nincsenek vendégszeretőbb emberek a cigányoknál. Ennek ellenére úgy gondoltam, hogy olyan nagy a kulturális különbség, hogy néha majd eljövök, de nem fogok rendszere-

sen járni. Én így gondoltam, de Istennek hála, ő máshogy.

Mára annyira beépültünk családukkal a gyülekezetbe, hogy semmi pénzért nem adnám semmilyen más közösségért. Hamar szolgálatba álltam a gyerekmunkában, illetve ahol még szükség volt rám. Otthonra leltünk, befogadtak. Barátok lettünk, testvérek, akik elhordozzák egymás terheit.

Hova lett a félelem, és hova lettek a különbségek? Nem tudom, mikor és hogyan, de fokozatosan eltűntek. Rá kellett jönnöm, hogy fontos különbségek nem is voltak. Ők is ugyanolyan megváltott bűnös emberek, ugyanolyan örömmel, nehézségekkel, érzésekkel, mint én. Annyi szeretetet, annyi elfogadást és annyi segítséget kaptunk a gyülekezet tagjaitól, és az élő Ige csodálatos módon szólt és szól az alkalmakon. Minden alkalom, minden segítség, egy mosoly, egy kedves szó kulcs volt a szívemhez. Ahogy az ige mondja: „*Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vas zárat leverem.*” Ézs 45,2

És a lényeg: Krisztusban egyek vagyunk, és ahol Jézus van a középpontban, ott eltűnik minden etnikai és kulturális különbség.

Becsjanszky Péterné

A gyülekezetben otthon érzem magam

Kiskőrösi cigány testvérünk, **Király Csaba** nem cigány gyülekezet tagja, mégis otthon érzi magát a szerető testvéri környezetben. Hálásan gondol vissza arra, amikor 2011-ben megtért a helyi magyar testvérek cigánytelepi szolgálata nyomán. Bár kezdetben gyanakvóan messziről figyelt, de idővel megérintette az Isten Boros Dávid lelkipásztor prédikációja által, és átadta életét Jézusnak, megszabadult káros szenvedélyeitől, helyre álltak kapcsolatai, élete.

– Elkezdtem járni a 240 fős Kiskőrösi Baptista Gyülekezetbe, egy év múlva pedig kértem a bemelegítésem, mert Jézus nélkül már nem tudtam élni. Közben a feleségem, a 15 éves lányom és a 13 éves fiam is Jézus mellett döntött. Így álltunk négyen a bemelegítő medencénél. – *emlékszik vissza Csaba a megterése utáni időszakra, a magyar közösségbe illeszkedés újdonására.*

– Nagyon jó visszagondolni arra, ami megfogott a magyar gyülekezettel kapcsolatban, ugyanis úgy fogadtak be bennünket, hogy nem éreztük, hogy cigányokként ki lennénk nézve, vagy lekezelően bánnának velünk. Szeretve éreztük magunkat Krisztus

szeretete által. Megfogott a szabadság érzése. Nagyon szíven ütött az élő Isten jelenléte. Nem éreztem távolinak, elérhetetlennek, hanem hogy én is kapcsolatba kerülhetek vele. Hálás vagyok, hogy a baptista testvérek kijöttek közénk a cigánytelepre.

Próbálkoztunk korábban más közösségekkel is, de ott hirdetve volt, hogy a káposztaszagú cigányok ne jöjjenek karácsonykor az istentiszteletre. Nem is mentünk. A mostani gyülekezetünk megfogott a krisztusi szeretetével, befogadó szeretetét sehol máshol nem kaptuk meg. A gyülekezetben kívül mindenhol megkülönböztetettek voltunk, de ott Isten embereit éreztük magunk körül.

– *A gyülekezetbe tartozás hozott valami változást az életetekben?*

– Igen, a testvéreken keresztül elkezdtem meglátni, min kellene változtatni. Korábban nem vettem észre, hogy például szükségem lenne kerítésre. Nem vettem észre, hogy az udvarom egy szeméttelp. De ahogy az Úr formált, a rend, a tisztaság is fontossá vált. Rendbe raktam az udvaromat, lett kerítésem és sok minden más... Sokunknak fejlődni kell még ebben, mert az Isten tisztasága igenis fizikailag is kihát és tisztaságot teremt.

A gyülekezetben keresztül megláttuk azt is, hogy le kell rendeznünk a bűnöket, helyre kell állnunk. Ezeket pedig nem a fejünkhöz vágják a testvérek, hanem bizonyoságtévő életükön, prédikációkon keresztül tanították. Otthon vagyok a magyar testvérek között. Persze mi magunk is szolgálunk már cigányok felé, hisz általában a cigányok nem mernek, szegényeknek bemenni egy magyar gyülekezetbe. De meg kell tapasztalni, hogy a gyülekezetbe járás lényege az őszinte Isten elé járulás. A lényeg, hogy úgy érezd magad benne, mint egy családban...

Patkás Rita